

Валентин Балеv - Катедрален храм - Варна

Васил Петров - Блаженство

Клементина Манчева - Теменуги

„ПРЕДИ СЕЗОНА“ - изложба живопис на ИВАЙЛО ЕВСТАТИЕВ

Срещите ни с живопис-та на Ивайло Евстатиев традиционно са след сезона, обикновено през октомври, но тази година плановите му включват изява в чужбина.

Октомври, или краят на сезона е времето, в което предъвкваме летните си спомени, потапяме се в топлите багри на есента, предчувстваме пречистващото бяло на зимата. Така изглеждаха и картините на Ивайло: грейнало в ог-

нена гама море с кротко потънали в лятна омара лодки; натюр-морти, надпреварващи се в изобилие от цветност; селца, потънали в белоснежни одежди, празнично запалили прозорчета в очакване. Бях любопитна как би изглеждала палитрата на Ивайло в месеците преди лятото.

Не бих казала, че промяната е осезателна и все пак има един напорист нюанс на зелено. Той из-

ненадващо пробягва на места в платната, като ту се прелива с останалите цветове, ту издайнически доминира, а в някои от тях изгражда композицията. Това естествено е повод да се правят кардинални изводи, макар че медиите биха се възползвали да обявят „зелен период“.

Би било твърде опростено да се поставят етикети върху творчеството на един художник, като Ивайло Евстатиев, на-

жил свой отличим стил. Известно е неговото пристрастие да изгражда една творба в преобладаваща гама. Не бих казала обаче, че в случая това е някаква особена промяна в стила му. Но е приятно усещането за изненада, което той много пес-теливо и много деликатно поднася всеки път. В тази изложба изненадата е в заигравката със зелено.

Тя със сигурност ще заинтригува неговите ценители или най-малко ще

бъде повод за споделяне на мнения, коментари.

Това е и смисълът на всяка изложба – оживлението.

Ивайло Евстатиев е роден 09.06.1974 г в гр. Русе. Потомствен художник, завършва специалност живопис във Великотърновския университет “Св. Св. Кирил и Методий” Живее и твори в Бургас. Във Варна ще представи единадесетата си изложба.

Ваня МАРКОВА

„30 щриха за любовта“ - книга разкази на Ганка Филипowska

„...Ако човешкият живот е гозба, вряща във вселенското гърне, то Господ е готвачът: прибавя щедро куп подправки, но пролет – само на върха на ножа.“ Ганка Филипowska

Още с първите си разкази, които Ганка Филипowska публикуваше в сайта „Хулите.нет“, се пристрастих към творчеството ѝ.

Признавам, че понякога стисках зъби, съпреживявайки сложните житейски истории на героите и, знаех, че ще се разстроя от нечия съдба, до болка напомняща ми

мои преживелици, на мои близки или просто живота такъв, какъвто е – безкрайна и противоречива драма.

Ганка умее да поднася текстовете си леко, без препъване и в същото време да дълбае надълбоко, там, където не ти е стискало да слезеш сам.

Добрият разказвач надделява, не съм устоява-

ла на перото му дори когато заглавието ми подсказва поредната разтърсваща доза.

Тя може да пише всичко и еднакво добре: поезия, лимърици, хумористични указания как се пише определен жанр, разкази...

Ако реши, може и роман. Не зная дали вече не го е започнала, но съм

сигурна, че ще бъде много добър. Във време, в което писателите бягат или в миналото, или в бъдещето, Ганка влиза рязко и правдиво в днешния ден – такъв, какъвто е.

Тя не кокетира, за да направи книгите си продаваеми, болезнено искрена е във всеки ред.

Чест прави на „Жанет

45“, че след „Сонет 130“ (сборник разкази) поемат „риска“ с такъв автор вече втори път.

Нейните книги вероятно няма да преживеят милиони тиражи или поне не в България, защото не са от типа Fast food, те са онази ароматна подправка, която се добавя „само на върха на ножа“.

Ваня МАРКОВА

Представяне на книгата - 13 юни 18:30 часа галерия „Маркони“ Варна

Ганка Филипowska – „30 щриха за любовта“ (разкази), ИК „Жанет 45“, Пловдив 2014

Ето едно от предимствата на свободния литературен пазар – в годините на държавно регулиране автори като Ганка Филипowska щяха да чакат с години, за да се представят пред публика, докато днес конкуренцията между издателствата веднага я изстреля в списъка на много талантливите български разказвачи.

Този факт е за отбелязване дори само поради това, че българското писане, в което разказът е може би най-обилният с дарования жанр, я прие без възражения и съпротиви. Нещо повече, откри я, стори я личен разказвачески глас.

Този глас е особен, някои дори биха го определили като прекалено мрачен. Такива възражения имаше по време на представянето на първата ѝ книга с разкази, сборника „Сонет 130“. Макар че ми се струват странни: Достоевски също е мрачен автор, но никой не го укорява за това. Тази мрачност на „Сонет 130“ е наследена и в „30 щриха за любовта“, особено в първата част на сборника, „Графика“.

Разкази за сложното ни

време, в което защита няма, всеки е оставен на себе си и на способностите си да оцелява.

В първия сборник разказът „Смъртта на коректорката“ е изключително обсебващ в тази посока, във втория „Сине“ и „Вчера и утре“ притежават подобна покъртваща сила. Всъщност „черно-бялата“ част „Графика“ би могла да се чете и като продължение на първата книга на Ганка Филипowska, макар да е с няколко нюанса повече обръната към светлината, особено в разкази като „Десет лястовици“ и „Странната смърт на Керана М.“ А пък „Мъжът, който им постла легло“ е също тъй изневиделица, както „Арсеник и стари дантели“. Все пак, който е чел предишните ѝ разкази, ще разпознае без проблеми почерка ѝ и това донякъде би го накарало да погледне с присвиване на устни към втората ѝ книга. Но ще избърза, защото го очаква истинска изненада, и то толкова голяма, че чак ще си прехапе езика от свежо изумление.

„Страфито“ е името на това изумление. По внушението си 15-те разкази от този раздел на сборника се равняват с „Диви разкази“ на Николай

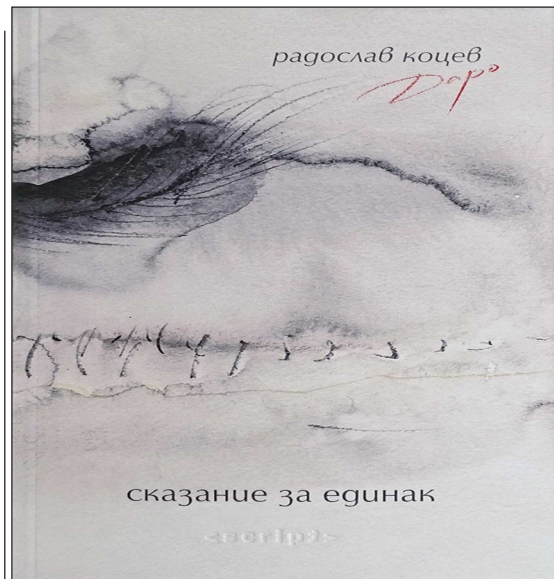
Хайтов, но омекопени от един по-грижовен, помилващ почерк. Родопската планинска суровост е усмирена, превърната е в тракийска и добруджанска песенност, но е прибавено друго – една сила на недиректното, повече омайващо, отколкото декларативно писане.

Ганка Филипowska само разказва, но разказите ѝ са такива, че гърлото те стяга, очите се насълзват, сърцето се измества. Онзи, който успее да прочете например „Разделна поляна“ без такъв трепет, значи е от камък. Или „Черна череша“. Или „Прошка“. Или „Бабахак“.

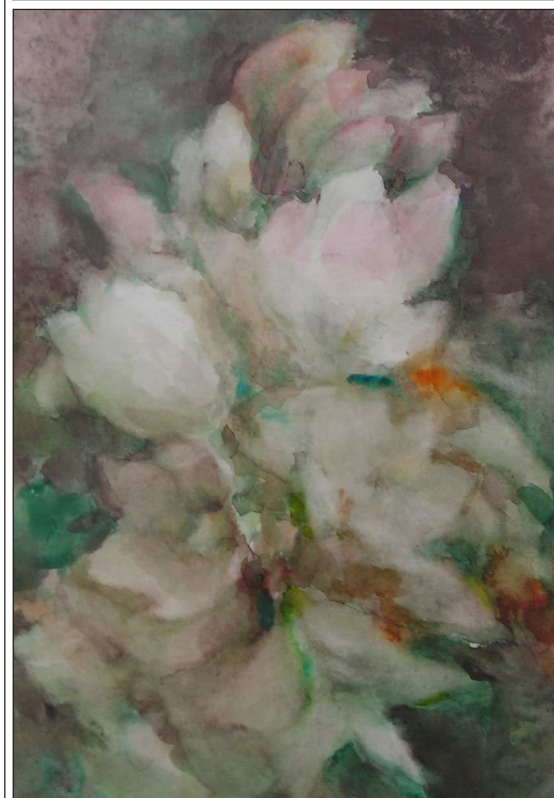
Изобщо всички – отдавна не бях срещал в простора на българското разказваческо изкуство такава уметност да се извикват чувства без натрапване, без нарочни извратливости. Едно простичко разказване, където историята говори сама за себе си, но говори така, че ти секва дъхът.

Майсторство от висша класа, което, надявам се, ще бъде запазено и в следващите книги на Ганка Филипowska. Които аз, признавам, очаквам с нетърпение и с жаждата на предан (по)читател.

Митко НОВКОВ
Сп. „Съвременник“

Книгата на Радослав Коцев бе представена на 5 юни от 18:30 часа в галерия „Маркони“

Любен Пашкулски - акварел